

אחת.

אני כלואה כבר 264 יום.

החברה היחידה שלי היא יומן קטן ועט שבור והמספרים שבראש שלי. חלון. 4 קירות. 10 מטרים מרובעים של מרחב. 26 אותיות באלפבית שלא דיברתי ב־264 ימים של בידוד.

6,336 שעות מאז שנגעתי בכך אדם אחר.

"עוד מעט לא תהיי לבר בתא בחדר, " הם אמרו לי.

"אנחנו מקווים שתירקבי למוות כאן על התנהגות טובה,

הם אמרו לי.

"לא חסדים פסיכופתים כמוך הסוף לבידוד, " הם אמרו לי.

הם, משרתי הממסד החדש. היוזמה שהיתה אמורה לעזור לחברה הגוססת שלנו. אותם אנשים שהוציאו אותי מהבית של ההורים וכלאו אותי בבית משוגעים בגלל משהו שאין לי שליטה עליו. לאף אחד לא אכפת שלא ידעתי למה אני מסוגלת. שלא ידעתי מה אני עושה.

אין לי מושג איפה אני.

אני רק יודעת שהוסעתי על ידי מישהו בוואן לבן במשך

6 שעות ו־37 דקות עד שהגעתי לכאן. אני יודעת שהייתי

אזוקה למושב שלי. אני יודעת שהייתי קשורה לכיסא שלי. אני יודעת שההורים שלי לא טרחו להגיד שלום. אני יודעת שלא בכיתי כשלקחו אותי.

אני יודעת שהשמים נופלים כל יום.

השמש שוקעת אל האוקיינוס ומתיזה חום ואדום וצהוב וכתום על העולם שמחוץ לחלון שלי. מיליון עלים על מאה ענפים שונים מתכופפים ברוח, מרפרפים בהבטחת שווא של מעוף. הרוח אוחזת בכנפיהם הכמושות אבל מפילה אותם למטה, שכוחים, כדי שיירמסו על ידי החיילים שמוצבים מתחת.

יש פחות עצים ממה שהיו, זה מה שהמדענים אומרים. הם אומרים שהעולם היה פעם ירוק. העננים היו לבנים. השמש היתה תמיד באור הנכון. אבל הזיכרונות שלי מהעולם הזה קלושים מאוד. אני לא זוכרת הרבה ממה שהיה לפני. הקיום היחיד שאני מכירה היום הוא זה שהוענק לי. הד של מה שהיה.

אני מצמידה את כף היד לשמשת הזכוכית הקטנה ומרגישה את הקור אוחז בידי בחיבוק מוכר. שנינו לבד, שנינו מתקיימים כהיעדר של משהו אחר.

אני אוחזת בעט חסר התועלת, ובו מעט מאוד דיו שלמדתי להקציב מדי יום, ובוהה בו. משנה את דעתי. נוטשת את המאמץ הדרוש לכתוב. אולי אם אדבר יהיה לי קל יותר. אני מתאמנת על השימוש בקול, הוגה בשפתיים מילים מוכרות שהפה שלי לא מכיר. אני מתאמנת כל היום.

אני מופתעת שאני זוכרת איך מדברים.

אני מגלגלת את היומן הקטן שלי לכדור שאני דוחפת

לקיר. אני יושבת זקופה על הקפיצים המכוסים בכד שעליהם
אני נאלצת לישון. אני מחכה. אני מתנדנדת קדימה ואחורה
ומחכה.
אני מחכה יותר מדי ונרדמת.

העיניים שלי נפקחות ורואות שתי עיניים שתי שפתיים שתי
אוזניים שתי גבות.
אני מחניקה את הצרחה הדחף לברוח האימה המשתקת
שאוחזת בגפיי.
"אתה ב־ב־ב־ב־"

"ואת בת." הוא מרים גבה. הוא מתרחק מהפנים שלי. הוא
מחייך חיוך שהוא לא חיוך ואני רוצה לבכות, העיניים שלי
נואשות, מבועותות, המבט נשלח לדלת שניסיתי לפתוח כל כך
הרבה פעמים שכבר הפסקתי לספור. הם כלאו אותי עם בן. בן.
אלוהים אדירים.

הם מנסים להרוג אותי.

הם עשו את זה בכוונה.

כדי לענות אותי, להכאיב לי, כדי שלא אישן יותר בלילה.
הזרועות שלו מקועקעות, שרוולים עד המרפקים. בגבה חסר
עגיל שבטח החרימו. עיניים כחולות כהות שער חום כהה קו
לסת חד מבנה גוף חזק ורזה. מהמם מסוכן. מבעית. נורא.

הוא צוחק ואני נופלת מהמיטה ומזנקת לפינה.

הוא מביט בכרית העלובה על המיטה הנוספת שדחפו
לחלל הריק הבוקר, במזרן הדק ובשמיכה הממורטת שבקושי
יכולה לכסות את פלג גופו העליון. הוא מביט במיטה שלי.
מביט במיטה שלו.

מצמיד אותן ביד אחת. משתמש ברגל שלו לדחוף את שתי מסגרות המתכת אל הצד שלו בחדר. משתרע על שני המזרנים, לוקח את הכרית שלי ומתפיח אותה מתחת לצווארו. אני מתחילה לרעוד.

אני נושכת את השפה ומנסה לקבור את עצמי בפינה החשוכה.

הוא גנב את המיטה שלי השמיכה שלי הכרית שלי.

יש לי רק את הרצפה.

תהיה לי רק הרצפה.

לעולם לא אשיב מלחמה כי אני מפחדת מדי משותקת מדי

פרנואידיית מדי.

"אז את - מה? משוגעת? בגלל זה את פה?"

אני לא משוגעת.

הוא מתרומם מספיק לראות את הפנים שלי. הוא שוב

צוחק. "אני לא מתכוון לפגוע בך."

אני רוצה להאמין לו אני לא מאמינה לו.

"איך קוראים לך?" הוא שואל.

זה לא עניינך. איך קוראים לך?

אני שומעת את הנשיפה הנרגזת שלו. אני שומעת אותו

מתהפך על המיטה שחצי ממנה היה פעם שלי. אני נשארת

ערה כל הלילה. הברכיים שלי משוכות אל הסנטר, הזרועות

מחבקות חזק את דמותי הקטנה, השיער החום הארוך שלי

הוא המחסום היחיד בינינו.

אני לא הולכת לישון.

אני לא יכולה לישון.

אני לא יכולה לשמוע את הצרחות האלה שוב.

שתיים.

יש ריח של גשם בבוקר.

בחדר עומד ריח כבד של אבן לחה, של אדמה תחוחה ועפר; האוויר טחוב. אני נושמת נשימה עמוקה וניגשת לחלון על קצות האצבעות, ומצמידה את האף למשטח הצונן. מרגישה את הבל הפה שלי מערפל את הזכוכית. עוצמת את עיני בפני קול הטפיפה הרך והמהיר החולף ברוח. טיפות גשם הן התזכורת היחידה שלעננים יש פעימות לב. שגם לי יש.

תמיד התפלאתי על טיפות גשם.

התפלאתי איך זה שהן תמיד נופלות, מועדות על כפות הרגליים שלהן, שוברות את הרגליים ושוכחות את המצנחים בעת שהן מתגלגלות מהשמים אל גורל לא ידוע. זה כמו מישהו שמרוקן את הכיסים שלו מעל הארץ ולא אכפת לו איפה תכולתם נופלת, לא אכפת לו שטיפות הגשם מתפקעות כשהן פוגעות באדמה, שהן מתנפצות כשהן נופלות לרצפה, שאנשים מקללים את הימים שבהם הטיפות מעזות לנקוש על דלתותיהם.

אני טיפת גשם.

ההורים שלי רוקנו אותי מתוך הכיסים שלהם והשאירו אותי להתאדות על מדרכת בטון.

החלון אומר לי שאנחנו לא רחוקים מההרים וקרובים למים, אבל היום הכול קרוב למים. אני פשוט לא יודעת באיזה צד אנחנו נמצאים. לאיזה כיוון אנחנו פונים. אני מצרה עיניים מול אור הבוקר המוקדם. מישהו הרים את השמש ושוב נעץ אותה בשמים, אבל בכל יום היא תלויה קצת יותר נמוך מביום הקודם. זה כמו הורה מזניח שמכיר רק חצי ממה שאתם. הוא לא רואה איך ההיעדרות שלו משנה אנשים. עד כמה אנחנו שונים בחשכה.

רשרוש פתאומי מעיד שהשותף שלי לתא התעורר. אני מסתובבת כאילו שוב תפסו אותי גונבת אוכל. זה קרה רק פעם אחת וההורים שלי לא האמינו לי כשאמרתי שזה לא היה בשבילי. אמרתי שניסיתי להציל את חתולי הרחוב שחיו מעבר לפינה אבל הם לא חשבו שאני אנושית מספיק לדאוג לחתול. לא אני. לא משהו מישהי כמוני. מצד שני, הם אף פעם לא האמינו למה שאמרתי. בדיוק בגלל זה אני כאן.

שותף לתא מתבונן בי. הוא נרדם בכגדים שלו. הוא לובש חולצה קצרה בצבע כחול כהה ודגמ"ח חאקי שתחוב במגפיים שחורים עד גובה השוק.

אני מכוסה בכותנה מתה על הגפיים, ובסומק ורדים על הפנים.

העיניים שלו בוחנות את הצדודית שלי, והתנועה האיטית גורמת ללב שלי להאיץ. אני תופסת את עלי הכותרת של

הוורדים כשהם נושרים מלחיי, כשהם מרחפים סביב גופי,
 כשהם מכסים אותי במשהו שנראה כמו היעדר אומץ.
 תפסיק להסתכל עלי, זה מה שאני רוצה לומר.
 תפסיק לגעת בי בעיניים שלך ותשמור את הידיים בצדי
 הגוף ובבקשה ובבקשה ובבקשה -
 "איך קוראים לך?" הטיית ראשו מבקעת את כוח הכבידה
 לשניים.

אני כלואה בין רגעים. אני ממצמצת ופוקקת את הנשימה
 שלי.

הוא זע והעיניים שלי מתנפצות לאלפי חתיכות
 שמתעופפות בחדר, לוכדות מיליון תצלומי בזק; מיליון
 רגעים בזמן. תמונות מרצדות דהויות מרוב שנים, מחשבות
 קפואות מרחפות, על סף נפילה, בחלל מת, מערבולת של
 זיכרונות שחותכת בנשמתי. הוא מזכיר לי מישהו שהכרתי.
 נשימה חדה אחת, ואני חוזרת למציאות בטלטלה.
 מספיק לחלום בהקיץ.

"למה אתה כאן?" אני שואלת את הסדקים בקיר הבטון. 14
 סדקים ב-4 קירות באלף גוונים של אפור. הרצפה, התקרה:
 אותם לוחות אבן. מסגרות המיטות העלובות: עשויות צינורות
 מים ישנים. חלון בצורת ריבוע קטן: עבה מכדי לשבור. אפסו
 תקוותי. העיניים שלי בוהות וכואבות. האצבע שלי מתווה
 מסלול עצלני על הרצפה הקרה.

אני יושבת על הרצפה ויש ריח של קרח ומתכת ועפר.
 שותף לתא יושב מולי, רגליו משוכלות מתחתיו, מגפיו
 מבריקים קצת יותר מדי בשביל המקום הזה.
 "את מפחדת ממני." לקול שלו אין צורה.

האצבעות שלי מוצאות דרך להתאגרף. "אני לא מפחדת ממך."

אולי אני משקרת, אבל זה לא ענייני. הוא נוחר בבזו והקול מהדהד באוויר המת בינינו. אני לא מרימה את הראש. אני לא פוגשת בעיניים שהוא לוטש אלי. אני טועמת את החמצן העבש והמבוזבז ונאנחת. הגרון שלי מכווץ בגלל משהו שאני מכירה, משהו שלמדתי לבלוע. שתי דפיקות על הדלת מטלטלות את הרגשות שלי בחזרה למקום.

הוא מזדקף בן רגע.

"אין שם אף אחד," אני אומרת לו. "זה רק ארוחת הבוקר." 264 ארוחות בוקר, ואני עדיין לא יודעת ממה היא מורכבת. יש לה ריח של יותר מדי כימיקלים; עיסה חסרת צורה שתמיד מוגשת בדרך קיצונית. לפעמים מתוקה מדי, לפעמים מלוחה מדי, תמיד דוחה. רוב הזמן אני רעבה מכדי לשים לב להבדל. אני שומעת אותו מהסס רגע קצר לפני שהוא מתקרב לדלת. הוא פותח אשנב קטן ומציץ אל עולם שכבר לא קיים. "חרא!" הוא ממש זורק את המגש מהפתח, וטופח בכף היד על החולצה. "חרא, חרא." הוא סוגר את האצבעות לאגרוף וחושק את הלסת. היד שלו נכוותה. הייתי מזהירה אותו אילו היה מקשיב לי.

"צריך לחכות לפחות שלוש דקות לפני שאתה נוגע במגש," אני אומרת לקיר. אני לא מסתכלת על הצלקות הקטנות שמעטרות את הידיים הקטנות שלי, על סימני הכוויה שלא היה מי שילמד אותי להימנע מהם. "אני חושבת שהם עושים את זה בכוונה," אני מוסיפה בשקט.

"אז היום את מדברת איתי?" הוא כועס. העיניים שלו מבזיקות לפני שהוא מפנה את מבטו ואני מבינה שהוא בעיקר נבוך. הוא קשוח. קשוח מכדי לעשות טעויות טיפשיות לפני ילדה. קשוח מכדי להראות כאב.

אני סוגרת את השפתיים ובוהה דרך ריבוע הזכוכית הקטן שהם קוראים לו חלון. לא נשארו הרבה חיות, אבל שמעתי סיפורים על ציפורים שעפות. אולי יום אחד אזכה לראות אחת מהן. הסיפורים כל כך מטורפים היום שאין הרבה במה להאמין, אבל שמעתי יותר מאדם אחד אומר שהוא ראה בעצמו ציפור עפה בשנים האחרונות. אז אני מסתכלת החוצה.

היום תהיה ציפור. היא תהיה לבנה עם פסים של זהב כמו כתר על הראש. היא תעוף. היום תהיה ציפור. היא תהיה לבנה עם פסים של זהב כמו כתר על הראש. היא תעוף. היום תהיה -

היד שלו.

עלי.

שני קצוות

של שתי אצבעות מלטפים את הכתף שלי שמכוסה בכד למשך פחות משנייה וכל שריר כל גיד בגוף שלי מתמלא במתיחות ונכרך בקשרים שמשתקים את עמוד השדרה שלי. אני קפואה במקום. אני לא זזה. אני לא נושמת. אולי אם לא אזוז יותר, ההרגשה תימשך לנצח.

אף אחד לא נגע בי במשך 264 ימים.

לפעמים אני חושבת שהבדידות בתוכי עומדת להתפוצץ דרך העור שלי ולפעמים אני לא בטוחה אם יש טעם לבכות או לצרוח או לצחוק עד שההיסטריה תעבור. לפעמים אני

נואשת כל כך לגעת שייגעו בי להרגיש עד שאני כמעט בטוחה שאני עומדת ליפול מצוק ביקום חלופי שבו אף אחד לא יוכל למצוא אותי לעולם.

זה לא נראה לי בלתי אפשרי.

אני צורחת כבר שנים ואף אחד לא שמע אותי.

"את לא רעבה?" הקול שלו נמוך יותר, קצת מודאג.

אני רעבה כבר 264 ימים. "לא." המילה היא לא יותר מהבל פה שבור כשהיא נמלטת מבין שפתי ולמרות שלא כדאי לי אני מסתובבת והוא מביט בי. אומד אותי. השפתיים שלו פשוקות קצת, רק קצת, הידיים רפויות בצדי הגוף, הריסים ממצמצים בבלבול.

משהו מכה בבטן שלי.

העיניים שלו. משהו בעיניים שלו.

זה לא הוא לא הוא לא הוא לא הוא לא הוא.

אני נסגרת מפני העולם. ננעלת. מסובבת את המפתח עד הסוף.

חשכה קוברת אותי בחיבוקה.

"היי -"

העיניים שלי נפקחות. שני חלונות מנופצים ממלאים את הפה שלי בזכוכית.

"מה הסיפור?" הקול שלו הוא ניסיון כושל להיות אדיש,

ניסיון לחוץ להיראות שווה נפש.

כלום.

אני מתמקדת בריבוע השקוף שנעוץ ביני ובין החופש שלי. אני רוצה לרסק את עולם הבטון הזה לרסיסים. אני רוצה להיות גדולה יותר, טובה יותר, חזקה יותר.

~~אני רוצה לכעוס לכעוס לכעוס.~~

אני רוצה להיות הציפור שעפה.

"מה את כותבת?" שותף לתא שוב מדבר.

~~המלים האלה הן קיא.~~

~~העט הרועדת היא הוושט.~~

~~דף הנייר הזה הוא סיר הלילה.~~

"למה את לא עונה לי?" הוא קרוב מדי קרוב מדי קרוב מדי.

אף אחד לא קרוב מדי אף פעם.

אני שואפת ומחכה שיתרחק כמו כל האנשים בחיים שלי. העיניים שלי ממוקדות בחלון ובהבטחה שטמונה בו. ההבטחה למשהו מפואר יותר, למשהו גדול יותר, לסיבה כלשהי לטירוף שמצטבר בעצמות שלי, הסבר כלשהו לחוסר היכולת שלי לעשות משהו בלי להרוס הכול. תהיה ציפור. היא תהיה לבנה עם פסים של זהב כמו כתר על הראש. היא תעוף. תהיה ציפור. היא תהיה -

"היי -"

"אתה לא יכול לגעת בי," אני לוחשת. אני משקרת, את זה אני לא אומרת לו. הוא יכול לגעת בי, את זה לעולם לא אגיד לו. תיגע בי, את זה אני רוצה להגיד לו. אבל דברים קורים כשאנשים נוגעים בי. דברים מוזרים. דברים רעים.

דברים מתים.

אני לא מצליחה לזכור את החמימות של חיבוק. הזרועות שלי כואבות מהקרח הבלתי נמנע של הבידוד. אמא שלי לא יכולה לחבק אותי. אבא שלי לא יכול לחמם את הידיים הקפואות שלי. אני חיה בעולם של אין.

שלום.

עולם.

אתה תשכח אותי.

טוק טוק.

שותרף לתא מזנק על הרגליים.

הגיע הזמן למקלחת.